

VALENTIN NICOLAU

PUȚINĂ RUGINĂ

– Schiță dramatică pentru scenă sau ecran –

Personaje:

FEMEIA

și alți trecători tăcuți

Acțiunea se petrece noaptea, atunci când singurătatea
bântuie pe străzi sau se ascunde între patru pereți.

Scena 1

Plouă. FEMEIA aleargă după autobuzul ce tocmai a plecat din stație. Revine în stație adăpostindu-se de ploaie. Aici sunt câțiva oameni cu bagaje ciudate.

FEMEIA: Voi de ce nu alergați după mașină?... Și ce dacă o să vină alt autobuz, oprește vreunul când vreau eu?... Ce aveți, fraților?! Dacă tot așteptăm, barem să ne distrăm. N-am mai întâlnit stație de autobuz cu oameni atât de nesuferiți ca voi. Treaba voastră... *(Oamenii din stație încep să-și desfacă bagajele: cartoane, folii de plastic și alte materiale din care se poate încropi un adăpost pentru noapte.)* Ce-i mizeria asta?... Vai de mama voastră... A zis careva ceva sau mi se pare? Iar tu, tu nu mai trage cu coada ochiului! Nu te rușina, omule, că totul e de vânzare. Nu-i așa, mamaie? Matale mai ai ceva de vânzare?... Acum te-ai enervat? Hopa, trăim! Ești sigură?... Norocul nostru că Ăl de Sus ne-a făcut gândurile mute. Dacă ne-ar fi dat darul să ne auzim unul altuia gândurile, mamă, ce-ar fi fost! Un război de la început până la sfârșit. De mult am fi dispărut de pe fața pământului. Da, mamaie, sunt vulgară! De la cine crezi că am învățat?... Eu sunt vulgară cu glas tare. Asta-i diferența! În rest și eu am de toate: frigider, aspirator, țoale, farduri și bibelouri. Să știți că lumea mă respectă. Viața mea a fost cumpătată. Când mi-a fost rău, m-am zbatut să-mi fie bine. Când mi-a fost bine, m-

am străduit să-mi fie rău. Ce, credeți că sunt altfel decât voi?!... Bă, dacă te mai uiți mult la fundul meu, mă apucă dracii! Nu suport să vă uitați la mine ca la o mercerie. Ce sunt eu? Doar nasturi de descheiat, fermoare și copci de desfăcut?!... Nu te mai închina, mamaie, că le știe pe toate Al de Sus. Le știe mai bine ca noi. Cât să ducă și el? Cât să ierte?... Hai să vă zic una bună de tot. Știți ce face femeia după actul sexual?... Știți?... Deranjează! Ce râdeți, mă! Ia uite-l cum behăie! Vă place să vă bateți joc, asta e! Dați de trei ori din fund, goliți instalația și pe urmă, gata, aveți treabă, sunteți ocupați. Bă, bine că plăcerea și prostia se plătesc. D-asta n-aveți voi o lețcaie în buzunar și eu am. Sunteți zero!... Da, domne, am tupeu. Înnebunesc să văd atâția avortoni umblând pe străzi. Acum te-ai ușurat? Ești mulțumit? Te-ai liniștit că m-ai făcut curvă? Ești împăcat cu tine?... Da, uite că-mi place meseria asta! Măcar noi s-o practicăm pe față! Doar noi și nebunii spunem ce gândim. Suntem cele mai sincere făpturi de pe lume! Dacă-ți spun că ești frumos, mă crezi și cauți prima oglindă să te admiri. Dacă îți zic că ești armăsar năvălaș, începi să te umfli în mușchi, mai că mi-ai trage o palmă să te convingi... (*Începe să fredoneze un cântec de dragoste.*) Mămița mea mi-a zis odată că dragostea este felul drăguț de a-mi spune cineva că vrea să se culce cu mine. Știa ea ce știa... (*Cântă din nou.*) Mai devreme sau mai târziu, cu toții ajungem târfe. De-asta zic eu că sunt fată deșteaptă. M-am prins de chestia asta mai devreme. Și nici măcar n-am țâțele cât ar trebui. Baba le are, dar ce folos! Hai, mamaie, zic și eu așa, să treacă timpul... Știți voi ce mă enervează la voi?... Că trăiți cu conștiința împăcată că de tot ce vi se întâmplă rău sunt vinovați alții. Ce tâmpenie! Cine-i vinovat că la ora asta n-am clienți? Guvernul, băncile, inflația?... Mai dau un tur și, dacă nu pică nimic, mă duc să mă culc. Că mâine mă scol la șase și mă duc la slujbă. Da, mă, am două servicii. Ce știți voi? Sunt educatoare la grădiniță. (*Recită o*

poezie.) Dimineata îi mint pe copii ce frumoasă este lumea, iar seara le spun adevărul tăticilor lor. Asta e! Vă las. Ce, v-ați speriat că vreau să vă iau locul, că o să vă fur cartoanele astea amărâte și împuțite? Așa credeți voi, scumpilor?... Asta-i diferența dintre noi, eu am o casă. A mea!... (*Scoate niște bani din poșetă.*) Hai, luați de aici, că eu mă descurc. Nu-mi mai mulțumiți, că pe urmă mă apucă regretele. Vai de mama voastră!... (*Se uită dacă mai plouă.*) Hai c-a stat și ploaia. Poate mai prind un fraier în noaptea asta. E musai să mă refac. Ce vă pasă vouă? Până mâine dimineată, când încep din nou să circule autobuzele, nu vă deranjează nimeni. Asta e, pare ciudat, dar și târfele au fost cândva fete mari. Vă pup!

Scena 2

FEMEIA merge agale pe străzi. Privește spre ferestrele întunecate ale clădirilor.

FEMEIA: Să vă scot cu forța din case dacă voi nu vreți? Sunteți niște proști! Eu v-am pus să vă însurați?... Uite un rătăcit. Cam amărât, săracu', dar poate o avea el vreo neliniște... Hei, ce te grăbești așa?! Zăbovește un pic să schimbăm o vorbuliță. Stau la doi pași de-aici și nu sunt pusă pe japcă. Știu și eu că viața-i grea. Hai, că văd că poftești. Uite ce-are fata. Și, zău, e ieftin pentru așa o marfă. Nu te codi, pușor. Unde pleci?! Du-te naibii de tântălău! Că în rate tot nu-ți dau, dacă la asta te gândeai. Cărnița și plăcerea e cu banul jos!... Uite, prostul o ia la fugă. Fugi repede, repede, că te ceartă nevasta! Ce să-ți spun, că aia o fi altfel decât mine. Pe aia n-o plătești, mă? Și încă zilnic. Îi cumperi țoale, îi dai casă, o duci la film... Bă, știi tu care-i diferența? E ca diferența dintre a fi angajat cu carte de muncă și a munci la negru, cu ora. Nevestele astea ale voastre au carte de muncă! Arăt eu atât de jalnic să mă vezi pe mine în sindicatul nevestelor?! N-am stofă de

servitoare, amice. Crede-mă pe cuvânt. Și să mai știi ceva. Pe lângă faptul că ești clientul ei zilnic, mai ești și peștele ei. Nu c-ai apăra-o de golani, dar o și îndemni să și-o tragă cu șeful tău, cu al ei, cu vecinul, cu dracu' mai știe cine. Și tu habar n-ai! *(Se oprește brusc. În dreptul ei a tras o mașină de poliție.)* Vorbeam și eu singură, cu noaptea, domn' ofițer. Nu țiip, vi s-a părut. E prea mare întunericul și nu mă aud bine... Cum să-mi permit să deranjez familiile care dorm? Doamne ferește! Eu să umblu după clienți? Ce, de ieri de azi mă știți voi? Sunt fată cuminte, ce naiba! Poate ăia de după ferestre și-o trag. Cu lumina stinsă. Dar cred că e legal ca un soț să-și reguleze nevasta, sau mă înșel?... Bă, voi n-aveți ce face?! Lasă-mă, nene, în durerea mea! Ia de-aici câte-un pol și luați-vă și voi câte un sandviș, câte-o cafea, ca să fiți vigilenți. Și să doarmă tâmpiții ăștia liniștiți. Să se reguleze în pace... Gata, nu mai zic nimic. Am priceput. Vrei să mi-o mai pui o dată. Hai, că știu că ți-a plăcut. Și lu' colegul tău i-a plăcut. Așa-i, scumpule? Uite cum îi transpiră mâinile pe volan... Bine, am înțeles, mă duc acasă. Știți că am casa mea. Sunt fată cuminte. *(Urmărind cu privirea mașina care se depărtează.)* Vă dați mari că aveți uniforme. Bandiți în uniforme, asta sunteți! Bă, eu am casa mea, nu mă duci tu la secție când ți se scoală. Fac ceva pe statul vostru care zice că o curvă nu poate fi violată. Ce mă liniștește e că statul ăsta, impotent, al vostru, zice la fel și despre neveste. Nici ălea n-au, domne, cum să fie violate. Auzi tu! Nenicuță, câte violuri or fi în spatele geamurilor ăstora întunecate!... Bă, ia stați! Unde ați plecat? Veniți înapoi, că am o reclamație de făcut. *(Face semne, fluieră.)* Stați să vă spun cum și-a bătut azi unul joc de mine. M-a jignit profund. Pe cinstea mea! M-a agățat în fața spitalului. Numai chef de zbenguială n-aveam eu... Mamă, dar pustii străzi mai are orașul ăsta! Și ce târziu s-a făcut. Mă, femeie, fii responsabilă, că mâine te scoli cu noaptea-n cap! Te așteaptă copiii la grădiniță. *(Spune o poezie. Privește în jur.)*

Și fiindcă ați fost cuminți și n-ați făcut gălăgie, o să ne jucăm... (*Sare într-un picior fredonând o melodie. Lângă ea au apărut doi bărbați.*) Uite c-au venit și alți copii. Cine știe câte continente are Pământul? Ce faceți, băieți, vreți să jucați și voi șotron? De acord, dar mai întâi ia spuneți-mi mie cine a fost primul om care a ajuns?... Hai, nu fi băiat rău și lasă-ne să ne jucăm. Și tu nu te lua după el. Vezi, dacă nu mă lași în pace, am călcat linia. Hai, fiți cuminți! Vă spun părinților că nu sunteți!... (*FEMEIA cade pe jos și este târâtă după o cabină telefonică.*) De ce nu vă jucați frumos?! Nu e frumos ce faceți! Bine, tac. Dar nu mai da! Tac!... Tac... (*În liniștea lăsată se aud respirația și geamătul de durere al FEMEII.* După puțin timp aceasta reappare de după cabină încercând să se ridice în picioare. Își mângâie pânțele. Scoate din geantă o sticlă de Coca-Cola. Bea o gură făcând gargară. Scurpă.) Scârbele dracului! Ordinarilor!... (*Ridică o bancnotă de pe jos.*) Puteați să dați mai mult. Tot e ceva decât nimic. (*Se repede la telefonul public și formează un număr.*) Alo, ce mai faci? Da, eu sunt. Te-am sunat așa... Mă gândeam că te-ai răzgândit. Eu zic că ai un motiv. Ani de zile am fost cea mai bună fată a ta. Jură-te tu pe ce-ai mai sfânt dacă a existat vreun client care să nu fi fost mulțumit de mine... Și-atunci? De ce m-ai alungat?... Păi ce, nu ți-am spus? S-a terminat. Astăzi, adică mâine. Îți jur! Am fost azi după-amiază, dar mi s-a făcut frică. Măine sigur o rezolv.... Mai sunt și eu uneori femeie fără minte. Îți promit... Și-atunci?... Lasă, mă, puștoaicele alea, că n-au experiența mea. Sunt și niște hoațe. Te-am făcut eu vreodată pe tine la bani? Și-atunci? Ești nervos? De ce?... Mai întrebi? Toată lumea știe că tu ești un tip de treabă. Generos, nu altceva... Le-ai dat câte un cârnat și câte o bere și... câte-un pol. Ca de obicei. Și două fete să se distreze. ăsta-i felul tău... Cum?! Și ei ți-au ridicat fetele la unu noaptea?! Păi nu știi eu cum aveai convenția cu ei? Să le ridice pe la patru-cinci dimineața. Ce porcărie! Nu mai există

cuvânt pe lumea asta, nu mai respectă nimeni nici o înțelegere, nici un contract. Țștia nu merită să fii parol cu ei. Niște javre de polițiști. Fac uniforma aia de rușine... Du-te, mă, la ei cu reportofonul în buzunar, înregistrează-i și dă-i în gât la presă, c-o merită, zău așa... Și cu mine ce faci?... Ești ocupat? De ce n-ai grijă de mine? Măine îți promit că... Alo, alo!... A închis, porcul! (*Pune receptorul în furcă.*) Face cu mine pe ocupatul. A uitat codoșul cum se ținea după fundul meu să nu mă duc la alt pește. L-am umplut de bani și acum... Ce, crezi că nu mă pot descurca și fără tine? Poate fata să facă rost de clienți și singură. Și mă apăr și de golani. Uită-te la mine, ce naiba! Ți-arată fata ce poate acușica. (*Face cu mâna la mașinile ce trec pe stradă.*) Oprește, frumosule, să apreciezi ce e valoros pe lumea asta... Oprește, iubitul... (*În dreptul FEMEII oprește o mașină.*) Uite că mai sunt și oameni cu gust. Bună seara, distinse domn. Ce v-ar dori sufletelul?... Dacă am fete?... Păi eu sunt fata... (*Privește mașina depărtându-se.*) Eu sunt fata!... Țsta era chior. Mă confunzi tu pe mine cu o peștoaică?! Cu o borătură? Pe mine?! Auzi la el! Puneți, mă, becuri mai multe că ăla nu vedea că eu sunt fata. Eu sunt fata!

Scena 3

Camera FEMEII. Printre alte obiecte, un pat și un spălător improvizat. FEMEIA deschide robinetul lăsând apa să curgă în ligheanul așezat pe un stativ. Își spală mâinile și fața privindu-se în oglindă. Observă că ligheanul este spart, iar apa picură pe podea. Așază un alt lighean pe locul unde cad picăturile de apă.

FEMEIA: Și podurile cele mari ruginesc, darămite un lighean. Un pic de rugină e de ajuns... Eu sunt fata... Oboseala e de vină. E

atât de mult de când n-am mai dormit o noapte întreagă... Eu sunt fata... Nimic nu e mai groaznic decât imaginea unei târfe bătrâne. E ca un râu secăt din care s-au adăpat toate animalele... Ce poate fi mai urât ca o curvă bătrână? O curvă bătrână și gravidă. O târătură ostenită și borțoasă. Dar peste câteva ore voi fi doamna educatoare. Copiii se vor strânge în jurul meu, mă vor întreba, iar eu am să-i mint... (*Privind cum picăturile se scurg dintr-un lighean în altul.*) Aș fi putut inventa și eu clepsidra. Când apa va fi trecut dintr-un lighean în altul, timpul plătit de client pentru plăcere s-a sfârșit. Cum se măsoară timpul, doamna educatoare?... Pot eu să le spun că aparatul acela a fost inventat de o curvă pe nume Clepsidra? Oricum n-ar pricepe ce e aia o curvă... (*Mângâindu-și pânțele.*) Pe copiii altora îi mai poți minți, dar pe al tău? Niciodată... (*Vorbind pruncului din ea.*) Vezi tu, eu sunt o fiică a Clepsidrei... Poți înțelege?... Asta e casa noastră. Am cumpărat-o pentru noi, cu bani muniți pe străzi, în ganguri și camere sordide. Eu sunt fata... Avem de toate, fii liniștit... Cum îmi spui tu mie? Îmi spui burtă, hrană, cald. Mamă încă nu poți... Tu n-ai să mergi la grădiniță să te mintă cine vrea și cine nu vrea. Tu ai să te duci acolo unde se duc nenăscuții. O fi un loc și pentru voi în ceruri... Să-ți spun o poveste care se termină cu bine? Mai bine mergem să vedem un film frumos. Numai în filme băieții de treabă și bogați se îndrăgostesc de curve și le iau de nevastă. Astea sunt filme de propagandă, dar tu nu pricepi ce e aia. Sunt făcute să ne mai ridice moralul. Pe cine cred ei că păcălesc?... Câte ar fi de povestit, câte de văzut... Prima oară când am făcut dragoste l-am văzut pe Dumnezeu. După aceea nu l-am mai întâlnit decât pe Diavol. Și m-am plictisit de câte ori i-am văzut chipul. Mi-ajunge!... Și fiindcă nu-ți pot face o nedreptate atât de mare ca să te aduc pe lumea asta, am să plec eu mai întâi. Poate că un timp ai să mai rezști fără mine. Nu te speria și nu plânge după mine. N-ai după cine. Sunt doar o burtă umflată...

(Înghite pastilele dintr-un tub cu somnifere și se întinde pe pat.) Vom dormi puțin. Timpul somnului nu poate fi măsurat de nimeni. Străbunica mea, Clepsidra, a fost o pământeancă... Știi, sunt meserii din care nu-ți poți da demisia. N-are cine să ți-o primească. Ca și din viață. Dumnezeu nu primește înapoi vieți stricate. Pe tine poate te va asculta și te va primi înapoi, înger cuibărit încă în mine. Visezi ce visez și eu?

CORTINA